

Carlos Caballero

Born in 1983, Camaguëy, Cuba. Lives and works in Ghent, Belgium

Carlos Caballero

SELECTED SOLO EXHIBITIONS

2018

Galerie Greta Meert, Brussels, Belgium

2017

Emptying a Cloud, BLANCO, Ghent, Belgium

2015

Solo Project, stART the Fotorama Window Project, Wevelgem, Belgium

Three Shapes and a Mistake, ONE, Ghent, Belgium

Desertic Abundance, Salon Blanc, Ostend, Belgium

2010

Les Bulles de L'amour (Homage to René Magritte), Centro de Desarrollo de las Artes Visuales, Havana, Cuba

2008

Persona, Galeria Carmelo Gonzalez, Casa de la Cultura de Plaza, Havana, Cuba

2002

On Archetypes and Sex, Galeria Miranda, Camagüey, Cuba

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2017

een groep, Galerie De Ziener, Asse, Belgium

CubaLanz, Bozar Museum, Brussels, Belgium

Cuban Art Now, Singer Laren Museum, Laren, The Netherlands

28, CC Strombeek, Bever, Belgium

2016

Ronse Drawing Prize #48, CC De Ververij, Ronse, Belgium

12345 Ne 13th Ave #4 North Miami FL 33161, Under the Bridge Art Space,
Miami, US

(out of) position, D'Apostrof, Deinze, Belgium

2015

Artenova 2015, Mechelen, Belgium

Group show, Galerie EL, Welle, Belgium

2014

I Can Live In A Living Room, Zwart Wild, Ghent, Belgium

KARFOUR, Jan Colle Galerij, Ghent, Belgium

KRASJ, Semi-public space of Ninove, Belgium

Removal Identity, TUB Gallery Miami, US

Group show, TUB Gallery Miami, US

Nothing But Good Live, Park, Platform for Visual Arts, Tilburg, The Netherlands

2013

Art Southampton, Contemporary and Modern Art Fair, New York, US

Inhabited Zone, Alternative space, Havana, Cuba

Cachita: The Infinite Lightness of Being, The Olga M. and Carlos Saladrigas Gallery, at the Center for the Arts, Miami, US
Art Wynwood Fair, Miami, US

2012

Extraordinary Five, Wynwood Exhibition Center, Miami, US
SenseLab, Collateral exhibition to the 11th Havana Biennial, Facultad de Historia del Arte y
Literatura, Universidad de la Habana, Havana, Cuba

2011

Torbellino II, Galería Habana, Havana, Cuba
Cuba Now, 21c Museum, Louisville, Kentucky, US

2010

Off The Record, Edge Zones Art Center, Miami, US
Bomb, Centro de Arte Contemporáneo Wifredo Lam, Havana, Cuba
Spores, Pabellón Cuba, Havana, Cuba

2009

Over and Out, Collateral exhibition to the 10th Havana Biennial,
Instituto Superior de Arte, Havana, Cuba

2008

Territorial References, Dock No. 3, Avenida del Puerto, Havana, Cuba

2007

Back Door, Instituto Superior de Arte, Havana, Cuba

2006

Collateral exhibition to the 9th Havana Biennial, Instituto Superior de Arte,
Havana, Cuba

EDUCATION

2010

Graduated from the Instituto Superior de Arte (ISA), Havana, Cuba

2002

Graduated from the Fine Arts Academy of Camagüey, Cuba

SELECTED BIBLIOGRAPHY

Cuba Arte Contemporáneo / Contemporary Art, Sebastiaan Berger (Ed.) ,
Andreas Winkler (Ed.) , Julio Maldonado (Ed.), p. 288,
ISBN: 978-84-7506-952-4

SELECTED PUBLIC COLLECTIONS

21c Museum, Louisville, Kentucky, US.

His work is represented in private collections in Cuba, Switzerland, Germany, Mexico, Nicaragua, the United States, Spain, The Netherlands, Russia and Belgium.

Carlos Caballero

SELECTED TEXTS

“Emptying a Cloud”

1.

The work of Carlos Caballero feels like a miniature universe, a world where everything seems in sync except that we – as spectators – will never be able to fully grasp it. In this whole, every painting, every drawing functions as a world unto itself. The contours of the canvas and the paper appear – without fault – to form the outer limits of the works. They keep the planes and figures together like islands and their inhabitants. Protected from the outside world all the elements are kept in check on the canvas and never venture “over the edge”.

The works suggest a spelling, grammar and vocabulary used to tell stories. Reminiscent of hieroglyphs or cave paintings they appear to portray contemporary or future mythologies looking for fundamental and universal themes that go beyond generations, cultures and languages.

2.

Paper and canvas. Like inseparable, indivisible allies they are entwined in the subdued oeuvre. The extremely detailed works on paper, unmistakably showing the hand of Caballero, exude both calm and intensity. At first view, the repeating shapes appear to be the result of some sort of printing technique, or some sort of stamps, but upon closer inspection they are the result of skillful hands and pencils. Like monks copying manuscripts, Carlos’s manual repetitions are minute build-ups of concentration. They endow the work with a special status of preparation, truly different from the classic preparatory drawing; the sketch. Where the multitude of elements is still crucial for certain works on paper, the paintings are relieved of all excess. On paper those multitudes build up a near-stable whole, while on canvas it’s exactly the excess of even color planes and negative spaces that give them their intensity. Like a sculptor, Carlos Caballero reveals just enough to fill the void of the canvas with meaning.

3.

Through the triple layering of primers, planes and figures the works relate very directly to classical painting. The figures find themselves always on top of the planes, which in turn find themselves always on top of the primer. Background, decor and characters. However abstract the works may seem, they depict almost concrete stories, amidst abstract landscapes, in a language still unfamiliar to us. An invitation to be read, without handing over the key.

In the works on paper Caballero applies grids, sometimes filled with a large number of small, identical symbols. Like a jazz musician, he follows a fixed pattern where he discovers exception upon exception. The detailed grids show figures coming from deviations of a near-digital

system, referring both to pixels and code as to carved, or engraved symbols. Symbols that return as autonomous shapes in the paintings and in some of the drawings. They are rigid and sharp, just as the color planes, in contrasting colors to oppose the planes they manifest themselves on.

In addition to the linear and squared symbols, a second group of figures occupy the work; the amorphous stains. Either painted dry and slightly transparent or drawn with graphite, they represent chunks of material; skin, textile, rocks. Unlike the symbols that seem to float somewhat above the background, like a framework or window, the stains, in all their lightness, evoke the idea of mass.

Quite often these symbols and masses are repeated as well. The duplicated amorphous masses appear as ghosts of themselves, the symbols almost as twins. They all resemble echoes of untold storylines or of abstract ideas and resonate like expanding water ripples against the edges of the canvas. Elusive, they attribute meaning to the planes and voids, floating above the depths of the canvas.

Louis De Mey

August, 24th, 2017

1.

Het oeuvre van Carlos Caballero voelt aan als een mini-universum, een wereld waarin alles op elkaar lijkt afgestemd maar waar wij als toeschouwer nooit helemaal vat op zullen krijgen. In dit geheel functioneert elk schilderij en elke tekening als een wereld op zich. De omtrekken van de doeken en vellen papier lijken zonder uitzondering de begrenzingen te vormen van de schilderijen. Ze houden de vlakken en figuren bijeen als waren het eilanden en bewoners. Beschermd tegen de buitenwereld blijven alle elementen in bedwang gehouden op de dragers en gaan ze nooit 'over de rand'.

De werken suggereren een spelling, grammatica en woordenschat waarmee verhalen worden verteld. Als hiërogliefen of rotstekeningen lijken ze hedendaagse of toekomstige mythologieën uit te beelden die op zoek gaan naar fundamentele, universele thema's, over generaties, culturen en talen heen.

2.

Papier en doek. Als onafscheidelijke en ondeelbare bondgenoten zijn ze vergroeid in het ingehouden oeuvre. De erg gedetailleerde werken op papier, waaruit het handwerk duidelijk valt af te lezen, stralen rust en intensiteit uit. De repeterende vormen lijken op het eerste gezicht het resultaat van een druktechniek, of een soort stempel, maar blijken bij nader inzien het resultaat van naarstige handen en een potlood. De kleine vormen werden, als in een monnikenwerk, minutieus herhaald, een opbouw aan concentratie. Het geeft de werken een bijzondere status van voorbereiding, op een heel andere manier dan de klassieke voorbereidende tekening, de schets. Waar de veelheid aan elementen nog cruciaal is voor bepaalde werken op papier, worden de schilderijen ontdaan van overvloedigheden. In de werken op papier bouwt die veelheid een net-niet stabiel geheel op, terwijl de overdaad aan egale kleurvlakken en de negatieve ruimtes net voor de intensiteit van de werken op doek zorgen. Als een beeldhouwer legt Carlos Caballero precies voldoende gegevens bloot om de leegte van het doek betekenis te geven.

3.

Door de driedeling van grondlaag, vlakken en figuren verhouden de werken zich zeer direct tot de klassieke schilderkunst. De figuren bevinden zich steeds bovenop de vlakken, die zich steeds bovenop de grondlaag bevinden. Achtergrond, decor en personage. Hoe abstract de werken ook lijken, ze beelden haast concrete verhalen uit, te midden van abstracte landschappen, in een ons nog onbekende taal. Ze nodigen uit om gelezen te worden, zonder de sleutel prijs te geven.

In de werken op papier worden rasters aangebracht, die soms worden ingevuld met een groot aantal kleine identieke symbolen. Als een jazzmuzikant lijkt Caballero een vast stramien te volgen, waarbinnen hij steeds nieuwe uitzonderingen ontdekt. De gedetailleerde rasters tonen figuren vanuit de afwijkingen op het haast digitale systeem en refereren zo evenzeer aan pixels en codes als aan ingekerfde symbolen. De symbolen komen terug als autonome vormen op de schilderijen en sommige van de tekeningen. Ze zijn rigide en scherp afgelijnd, net als de vlakken, in kleuren die contrasteren met de vlakken waarop ze zich manifesteren.

Naast de lineaire en vlakmatige symbolen, bewoont een tweede groep figuren de werken, de amorfe vlekken. Droog en licht transparant geschilderd of getekend met grafiet beelden ze hompen materiaal af; huid, textiel, rotsen. In al hun lichtheid weergegeven roepen ze massa op, in tegenstelling tot de symbolen die als geraamtes of zelfs vensters lichtjes boven de achtergrond lijken te zweven.

Vaak worden de symbolen en massa's eveneens herhaald. De gedupliceerde amorfe massa's lijken een schim van elkaar, de symbolen haast tweelingen. Allen lijken ze echo's van ongekende verhaallijnen of abstracte ideeën en resoneren ze als uitdijende rimpelingen op een wateroppervlak tegen de randen van het doek. Ongrijpbaar geven ze betekenis aan de vlakken en leegtes, zwevend boven de diepte van het doek.

24 Augustus, 2017

Louis De Mey

As for Carlos Caballero, in his drawings he composes meetings between different spheres and territories. The dialogue they establish implicitly incarnates, whether on the basis of contradiction or the redundancy of motifs, the symbolism of movement, change and recognition. In addition to a perfected technique, his drawings also contain their particular figuration, as is the case for his painting. The point of departure for the dialogues he proposes in his works is introspection as experiences transmitted against the backdrop of silence. Subsequently, the manner of harmonising the elements provides us with ample freedom of interpretation, causing us to question difference, rootlessness and belonging.

Carlos Caballero brengt in zijn tekeningen ontmoetingen tot stand tussen verschillende werelden, zowel letterlijke als figuurlijke. De dialoog die tussen die werelden ontstaat, uitgelokt door de tegenstelling of door de redundantie van motieven, verwijst impliciet naar de symboliek van op weg zijn, verandering en erkenning. Hij gebruikt een verzorgde techniek voor zijn tekeningen en zijn persoonlijke figuratieve stijl is herkenbaar, wat ook voor zijn schilderijen geldt. De dialogen in zijn werken gaan uit van introspectie en van ervaringen die hij via stilte overbrengt. De manier waarop hij de elementen samenbrengt, laat veel ruimte voor interpretatie en nodigt ons uit om vragen te stellen bij anders-zijn, ontworteling en behoren-tot.

Carlos Caballero, quant à lui, compose dans ses dessins, des rencontres entre des sphères et des territoires différenciés. Le dialogue que ceux-ci établissent, porte implicitement, que cela soit à partir de la contradiction ou de la redondance des motifs, le symbolisme du mouvement, du changement et de la reconnaissance. A partir d'une technique soignée, ses dessins contiennent également une figuration propre, comme c'est le cas de sa peinture. Les dialogues qu'il propose dans ses œuvres partent de l'introspection, en tant qu'expériences qui se transmettent à partir du silence. Ensuite, la manière d'harmoniser les éléments nous offre un ample jeu de lecture, nous amenant ainsi à interroger la différence, le déracinement ou l'appartenance.

Duviel Fernández

Carlos Caballero Hernández (*1983, Camagüey, Cuba) tast zowel in zijn tekeningen als in zijn schilderijen de grens af tussen abstract en figuratief. Met veel oog voor precisie construeert hij een samenspel van kleurvlakken, contouren en vormen die tot hun essentie zijn herleid. Aan deze heldere combinaties voegt hij het element beweging op onverwachte wijze toe. In de vorm van ruwe penseelstreken, half overschilderde motieven of optische illusies. Dit geheel daagt de kijker uit om zijn werk voorbij de eerst oogopslag te onderzoeken en ontleden.

Adelheid de Witte

Kennismaking met Carlos Caballero

WATERSCHOENEN, een kunstlong door 'ART SPOTTER'

Carlos Caballero Hernández werd in 1983 geboren in Camagüey, een grote stad in centraal Cuba. Daar studeerde hij in de 'Academia de Artes Plásticas' en vervolmaakte zich later in het 'Instituto Superior de Arte de Cuba' (ISA) in Havana, waar hij in 2010 afstudeerde. Later vestigde hij zich in Miami – Florida en sinds enige tijd pendelt hij tussen de Verenigde Staten en Gent, de thuisbasis van zijn Belgische vriendin.

'Waterschoenen' bezocht Carlos Caballero voor een kennismaking in Gent, waar hij ook een atelier betreft in de buurt van het HISK. Daar ontdekten we vanzelfsprekend het meest recente werk, in verschillende staten van afwerking. Maar vooraleer we aan die 'Scenery of Time' toe zijn, wacht ons een verkennende wandeling op zoek naar de uitgangspunten van deze jonge kunstenaar. Zijn opleiding in Cuba mag 'klassiek' genoemd worden, met een bijzondere nadruk op de ontwikkeling van teken- en schilder kwaliteiten. Gekoppeld aan een stevige interesse voor de moderne kunstgeschiedenis, creëert hij met 'klassieke' middelen (olieverf op doek) een eigen beeldtaal, mede gevoed door een grote fascinatie voor mensen en hun diepste gevoelens, behoeften, angsten,... Dat resulteert in schilderijen met taferelen waarin de sfeer op en neer gaat tussen dromerig, surrealistisch en morbide. Zelf omschrijft hij schilderkunst als "iets dat niet noodzakelijk uitmuntende en mooie beelden moet opleveren, maar iets dat een sterk verlangen om opnieuw te bekijken achterlaat".

Na studie van 'tatoeages' als de meest directe band tussen mens en kunst (2003-2004), vertaalde de fascinatie voor mensen zich in portretten, waarvan de serie 'Persona' (2007-2009) een sprekend voorbeeld is voor de 'weerspiegeling' van thema's als twijfel, identiteitscrisis, zich ongemakkelijk voelen. Als toeschouwer denk je bij deze 'blurred faces' of 'wiped faces' onvermijdelijk aan Francis Bacon. Toch zijn ze wellicht in eerste instantie een eigen uiting van de hierboven aangehaalde thema's van een jonge generatie die op zoek is naar een expansieve wereld met 'onbegrensde' mogelijkheden. De uitvoering in zwart-wit benadrukt deze dualiteit ten volle.

Als mens én als kunstenaar zet Carlos Caballero dan ook verdere stappen, zowel geografisch door zijn verhuis naar Miami als artistiek in de verdere evolutie van zijn werk.

Hadden we het eerder al over de interesse voor moderne kunstgeschiedenis, dan is de figuur

van René Magritte zeker een belangrijk aanknopingspunt, dat zich vertaalt in zijn schilderijen-cyclus 'Les bulles de l' Amour' (2010-2012), die dan ook als ondertitel 'Homage to René Magritte' kreeg. De figuren in 'Les bulles de l' Amour' worden op de rugzijde geportretteerd. Door tegelijk de kleding frontaal weer te geven, ontstaat een dubbele identiteit. Het zijn portretten waarin de personages zich tegelijk verstoppen en prijsgeven. Ook hier speelt weer die twijfel, de zelfbescherming en de introspectie: een dubbele beeldvorming waarin de figuren zowel object als subject worden. Terwijl ze voor de kijker als 'spiegel' fungeren, kijken ze zelf in een spiegel, in een wateroppervlak, in een sterrenhemel, in een grote leegte, ... op zoek naar hun eigen plek binnen het bestek van tijd en ruimte.

De mysteries van tijd en ruimte vertalen zich verder in een andere serie: 'When time becomes mystery' (2013). De nadruk wordt verlegd van een persoon als 'model' in een universeel kader naar de persoon als 'acteur' in een reële, dagdagelijkse maar bevreemdende omgeving. In een groot schilderij als 'Two pillows' zijn geen mensen te zien, maar tegelijk is de spanning van hun aan(af)wezigheid ó zo voelbaar. De serie 'Autobiographical Memory' laat zich opdelen in twee verschillende benaderingen. De 'Diptychs' (zie eerste foto's in dit artikel) zijn ontstaan vanuit 'afwezigheid', maar virtuele verbondenheid (op afstand). De sociale media geven ons de mogelijkheid om op elk ogenblik contact te houden met vrienden of 'vrienden'. Carlos Caballero stuurde een foto naar zijn vriendin en zij stuurde een situatie volgens hetzelfde thema terug. Daaruit ontstonden bijvoorbeeld de schilderijen 'Findings I & II', 'Rooms' of 'Wardrobes'. De tijd wordt stilgezet in geschilderde 'filmstills'. In de grote, afzonderlijke schilderijen van deze serie heerst een nostalgische en zelfs morbide sfeer. De geënceneerde eigen dood of die van de geliefde beheerst het decor.

Tenslotte belanden we bij de meest actuele serie 'Scenery of time' waarbij een nieuwe zoektocht naar geborgenheid en introspectie zich picturaal uitdrukt in symbolen voor het huis. Het surrealisme is dichterbij dan ooit. Maar waar ligt de grens tussen het reële en het irreële? Het huis als bescherming, het huis als toevluchtsoord, ... maar wat doe je als het huis niet toegankelijk is. Dan zoek je 'een huis in je hoofd' ... boeken worden daken.

De schilderijen uit 'Scenery of time' lijken stuk voor stuk beelden van een persoonlijke zoektocht door een kunstenaar die zijn 'roots' heeft verlaten om een nieuwe wereld tegemoet te treden, vol hoop en verwachtingen, maar tegelijk getemperd door twijfel en een zekere ontheemding. Bij uitbreiding staan deze schilderijen symbool voor een wereld waarin migratiestromen meer dan ooit aan de orde van de dag zijn. Carlos Caballero is nog lang niet klaar

met zijn artistieke boodschap. Wij willen na deze kennismaking alvast mee zijn weg volgen en houden u op de hoogte houden.

Onlangs was hij mee te gast in de kunstruimte Park in Tilburg voor de tentoonstelling 'Nothing but good life' en in de groepsshow van TUB Gallery in Miami-Florida.

In september 2014 neemt hij deel aan 'KRASJ' in Ninove en voor 2015 staat nu al een soloshow in SALON BLANC (Oostende) en TUB Gallery (Miami-Florida) op de agenda.

Gustaaf Vander Biest

